

Arrest

nr. 123 012 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, van Armeense nationaliteit, op 2 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J-C. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.05.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

S., M. (R.R.:(...)) geboren te Masis op (...) S., L. (R.R.:(...)) geboren te Alibayramli op (...)

+ zoon:

S., S. (R.R.: (...)) geboren op 11/12/1980 + vrouw van zoon:

M., A. (R.R.: (6)(...)) geboren op 17/06/1982 + kinderen van S. en A.:

S., L. geboren op 01/01/2007 S., E. geboren op 14/07/2007 S, M.05/04/2012

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter- §35°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 27/8/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 18/9/2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 18/9/2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 27/8/2013 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

In het verzoekschrift dd. 13.5.2013 is een verslag terug te vinden dd. 14/2/2013 en 25/4/2013 opgesteld door een psycholoog. Doch we merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Dat een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit en dientengevolge kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Artikel 9ter §3-30 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag. Mevrouw S. L. haalt eveneens medische redenen aan:

In het verzoekschrift dd. 13.5.2013 is een verslag terug te vinden dd. 14.2.2013 en 25.4.2013 opgesteld door een psycholoog. Doch we merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Dat een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit en dientengevolge kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht en de algemene zorgvuldigheidsplicht. Zij roepen een beoordelingsfout van de verwerende partij in.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Het beroep tot nietigverklaring is gebaseerd op dezelfde middelen zoals geformuleerd en uiteengezet in de vordering tot schorsing ;

Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht,

Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus beoordelingsfout door DVZ :

Bijgevolg worden volgende middelen ingeroepen :

I. Doordat DVZ stelt : in zijn brief van 19.09.2013 aan de heer Burgemeester van IZEGEM. Dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 op

13.05.2013 ingediend, onontvankelijk is ;

Dat in voormelde brief van DVZ van 19.09.2013 als reden van onontvankelijkheid verwezen wordt naar een aanvraag machtiging tot verblijf dd. 18.09.2012, met spreekt er van de gezondheidstoestand doch DVZ geeft geen verdere precisering over het aan de aanvraag van 18.09.2012 bijgevoegd SMG ; DVZ stelt dat in de nieuwe aanvraag van 13.05.2013 de gezondheidstoestand van verzoeker niet zou zijn gewijzigd ; doch DVZ duidt niet naar welk SMG het zou verwijzen ; alles is behalve duidelijk ;

Terwijl verzoekers stellen :

Dat aan de aanvraag van 18.09.2012 een SMG van 15.09.2013 gevoegd werd (stuk 3)

Dat aangaande deze aanvraag machtiging tot verblijf van 18.09.2012 waarbij het SMG van 15.09.2013 gevoegd werd reeds een onontvankelijkheidsbeslissing genomen werd door DVZ op 22.02.2013 aan partijen betekend op 11.03.2013 ;

Dat tegen deze beslissing van DVZ op 10 april 2013 een verzoekschrift ingediend werd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (annulatieberoep en schorsingsvordering) ;

Dat de Raad een ARREST gevelde heeft op 1 juli 2013 (arrest nr. 106.193) waarvan kopij in bijlage, en waarbij de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ vernietigd werd ;

(stukken 4)

De beslissing zowel van DVZ als van de arts-adviseur van DVZ voortvloeiend uit het SMG van 15.09.2013 gaf aanleiding tot een vernietiging van de beslissing van DVZ van onontvankelijkheid van 22.02.2013 ;

Dat DVZ beweert dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is, ter gelegenheid van de aanvraag van 13.05.2013. Het toen neergelegd SMG dateert van 14.02.2013 en wordt hierbij als kopij gevoegd (stuk 5)

Indien DVZ beweert dat de gezondheidstoestand van betrokkene uit het SMG van 14.02.2013 ongewijzigd is ten aanzien van een vorige aanvraag 9ter van 18.09.2012, waarbij het SMG van 15.09.2012 gevoegd werd, en gezien de vernietiging van van de beslissing van DVZ gebaseerd op de evaluatie van het SMG van 15.09.2012 dat zou men redelijkerwijze moeten verwachten dat de beslissing van DVZ gebaseerd op het SMG van 14.02.2013 ook zou moeten vernietigd worden ;

Ten andere in een vorig verzoekschrift werd aangehaald dat DVZ twee evaluaties heeft laten uitvoeren door een arts-adviseur van DVZ wat toch een eigenaardige handelwijze blijkt te zijn ;

In het vorig VERZOEKSCHRIFT naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt door verzoekers aangehaald :

« Besluit : verzoekers verwonderen zich dat DVZ niet aanhaalt in haar beslissing waarom er tot een tweede evaluatie van het SMG van 15.09.2012 zou moeten overgegaan worden en op welke rechtsgrondslag ;

Dat dit punt, die handelwijze aan verzoekers totaal verzwegen wordt teneinde die te misleiden ;

Verzoekers vinden het onfair gezien de RAAD reeds een eindbeslissing genomen heeft bij arrest nr 106.193 op 1 juli 2013, aangaande dit SMG van 15.09.2012 waarmede een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter ingediend werd en waarna DVZ haar onontvankelijkheidsbeslissing nam; Het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheid en fairplay in het administratief handelen zijn hier ver te zoeken : de motivering ontbreekt volledig ;

2. Doordat DVZ

bij de genomen onontvankelijkheidsbeslissing van 19.09.2013

(welke dus een tweede DVZ-beslissing is op een voorheen ingediende aanvraag van 18.09.2012 op basis van hetzelfde SMG van 15.09.2012) verwijst men naar een nieuw (!) advies van dezelfde arts-adviseur van DVZ namelijk Dr. K. B(...) ;

Verzoekers stellen

daar tegenover : zich ten eerste verwonderen dat een arts-adviseur een nieuw advies (!)

neerschrijft op datum van 26.08.2013 (dat voor een beslissing DVZ van 27.08.2013 - dus er werd zeer vlug tewerk gegaan)

over hetzelfde SMG daterend 15.09.2012, waarover hij reeds op 20.02.2013 een advies geschreven heeft bestemd voor de Medische Sectie van de Dienst Humanitaire Regularisaties ;

Dat men zich vragen stelt over deze eigenaardige handelwijze : een eerste advies op 20.02.2013 en een nieuw (!) op 26.08.2013 (dus meer dan zes maanden, zonder de zieke gezien te hebben) ;

Dat men zich ook vragen stelt aangaande de medische deontologie en de correctheid van handelen ;

3. Doordat DVZ

Op pagina 2 van de brief DVZ staat vermeldt : « het standaard medisch attest werd niet voorgelegd bij de aanvraag. »

Terwijl verzoekers :

Het origineel van het SMG daterend 14.02.2013 werd wel bij de aanvraag machtiging tot verblijf van 13.05.2013 gevoegd in de bijlagen, en wel als het stuk nr 2/1 - 2/2 ;

Voegen hierbij kopij van dit SMG dd. 14.02.2013 (stuk 5) ;

Het betreft geen verslag het is wel een SMG ;

Anderzijds dient te worden aangestipt dat het SMG van 15.09.2012 opgesteld werd - in de nederlandse taal - door de huisdokter D. Johan (uit I.) met twee bijlagen erbij, en dat het SMG van 14.02.2013 opgesteld werd - in de franse taal - door de behandelende psychiater doctor Ed. D. (uit Namen) ; Dat er moet rekening worden gehouden met het negatief evolutief karakter van de pathologie van verzoeker [S.M.] ;

Dat men niet inziet waarom beslist wordt tot de onontvankelijkheid, dat deze beslissing – analyse van twee SMG de ene door een huisarts de andere door een psychiater (dus specialist) – blijkbaar genomen wordt door een administratieve functionaris, zonder te refereren naar een daartoe opgeleid arts ;

Verder preciseert DVZ niet in de beslissing van 19.09.2013 naar welke « ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk.... » er verwezen wordt ;

Verzoekers willen aantonen dat dit niet het geval is, doch bij gebrek aan preciese aanduiding, is het moeilijk punt per punt te weerleggen.

DVZ faalt in haar motivering en door gebrek aan duidelijke aangifte van de elementen kunnen verzoekers niet dieper ingaan.

Hoe kan een administratieve beambte (die geen arts is) beslissen dat een gezondheidstoestand ongewijzigd is, gezien de voorgelegde SMG door verscheidene dokters opgesteld werden, in twee verschillende talen en op diverse datums ;

Dat elk nieuw onafhankelijk en deskundig opgesteld medisch advies ten ander ontbreekt bij de bij deze aangevochten beslissing van onontvankelijkheid van DVZ van 19.09.2013 ;

Dat er reeds aangestipt werd dat bij eventuele terugkeer verzoeker's traumatische herinneringen aan de oorlog (1995) een supplémentaire weerslag op zijn gezondheid zou veroorzaken, wat hem op korte tijd fataal kan zijn : dat dit element niet eens bestudeerd wordt door de arts van DVZ - die er nochtans tweemaal zou moeten over nagedacht hebben - gezien er twee arts-adviezen zijn op twee verschillende data voor hetzelfde SMG ;

Dat bij het nemen van een administratieve correcte en/of medische correcte beslissing er ook rekening dient gehouden met andere factoren welke een belangrijke invloed op de gezondheid kunnen hebben (omgeving, sociale, familiale ...factoren) ;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over de vraag wanneer het uitzetten van een ernstige zieke naar zijn land van herkomst strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het Hof hanteert vier criteria : de gevorderdheid van de ziekte, de mogelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst, de aanwezigheid van familieleden als sociaal en medisch vangnet in het land van herkomst en de duur van het verblijf in het land dat wil uitzetten (het betreft niet cumulatieve en evenmin limitatieve criteria : de twee eerste zijn de belangrijkste....)

Dat noch DVZ noch de arts van DVZ rekening gehouden hebben met het evolutief negatief karakter van de zieke verzoeker, zoals blijkt uit diverse medische attesten van de psychiater bij DVZ ingediend ;

Besluit : buiten stereotype motivering met elementen/rechtspraak van andere landen (EHRM) is er geen op de persoon aangepaste motivering en het gebruik van herhaalde arts-adviezen voor hetzelfde SMG : schending van het vertrouwensbeginsel, faalt in de motivering en verkeerde besluitvorming ;”

2.2. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

In de mate dat verzoekers met hun betoog te kennen geven dat niet duidelijk genoeg zou zijn gemotiveerd omdat de verwerende partij geen precisering geeft over het aan de aanvraag van 18 september 2012 gevoegde standaard medisch getuigschrift, dient erop te worden gewezen dat de formele motiveringsplicht de overheid ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen

op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In casu wordt vastgesteld dat in de door verzoekers geviseerde passage van de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9, §, 5° van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat betrokkene in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 18 september 2012 en naar het feit dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Mede gelet op het feit dat beide aanvragen door dezelfde betrokkenen werd ingediend, en verzoekers dus weten op welke gronden en op basis van welke medische getuigschriften, tonen zij geenszins aan dat ter zake niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de verwerende partij de motieven van de motieven moet gaan uiteenzetten en dus verder zou moeten toelichten naar welk standaard medisch getuigschrift gevoegd bij de aanvraag van 18 september 2012 wordt verwezen. In die optiek maken verzoekers het zich al te gemakkelijk waar zij stellen dat zij wel willen aantonen dat ten onrechte werd gesteld dat de ingeroepen elementen reeds eerder werden ingeroepen, maar dat het, bij gebrek aan precieze aanduiding, moeilijk punt per punt te weerleggen is. Er valt immers niet in te zien om welke redenen verzoekers niet zouden kunnen aangeven waarom het niet om reeds ingeroepen elementen zou gaan en wat, met andere woorden, nieuwe elementen zouden zijn.

Het loutere feit dat in de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerdere aanvraag die inmiddels heeft geleid tot een vernietiging van de daarop genomen beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat, gelet op hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet over de *ratio legis* van de gehanteerde bepaling, zijnde artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet om de onwettigheid van de thans bestreden beslissing aan te tonen. Het komt, zoals reeds aangegeven, aan de verzoekende partijen toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de verwerende partij verkeerdelijk of op onwettige wijze zou hebben geoordeeld dat de ingeroepen elementen reeds eerder werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het voormelde artikel 9ter. Zij blijven daartoe volledig in gebreke. Immers, het is niet omdat het in de aanvraag van 18 september 2012 gevoegde medisch attest werd opgesteld door een huisarts en het bij de thans aan de orde zijnde aanvraag gevoegde medisch getuigschrift werd opgesteld door een psychiater, op een andere datum en in een andere taal, dat niet zou kunnen worden geoordeeld dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. Ook de loutere verwijzing naar het “*negatief evolutief karakter van de pathologie van verzoeker*”, zonder dat hierop *in concreto* wordt ingegaan aan de hand van de medische gegevens in de voorliggende attesten, toont geenszins een geoorloofd handelen van de verwerende partij aan.

Verder stelt de Raad vast dat waar verzoekers betogen dat “*bij de genomen onontvankelijkheidsbeslissing van 19.09.2013 (welke dus een tweede DVZ-beslissing is op een voorheen ingediende aanvraag van 18.09.2012 op basis van hetzelfde SMG van 15.09.2012) [...] men [verwijst] naar een nieuw (!) advies van dezelfde arts-adviseur*”, deze grief steunt op een verkeerde lezing van de thans bestreden beslissing, die geenszins is gesteund op enig advies van een arts-adviseur. In de mate dat zij doelen op de beslissing van 27 augustus 2013 die werd genomen op grond van de aanvraag van 18 september 2012 en waarbij toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat die beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep, zodat de middelen ertegen in het kader hiervan dan ook niet kunnen worden beoordeeld. De voormelde beslissing van 27 augustus 2013 werd overigens aangevochten het dossier gekend onder het nummer 138 266 en de beoordeling van het beroep kan worden gelezen in het arrest nr. 123 010 van 24 april 2014.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers niet aantonen dat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Derhalve kon de gemachtigde de beslissing nemen

zonder voorafgaandelijk advies van de arts-adviseur. De voormelde bepaling voorziet immers niet in de tussenkomst van een dergelijke arts-adviseur.

2.3. Verzoeker verwijzen verder naar bladzijde 2 van de bestreden beslissing en meer bepaald naar de zinsnede “... *het standaard medisch attest werd niet voorgelegd bij de aanvraag*” en betogen dat wel degelijk een standaard medisch getuigschrift werd gevoegd, met name daterend van 14 februari 2013. Dit medisch attest heeft evenwel betrekking op eerste verzoeker, terwijl de passage waaruit de kwestieuze zinsnede wordt geput betrekking heeft op de medische redenen die werden aangevoerd door tweede verzoekster, met betrekking tot wie niet wordt aangetoond dat zij andere stukken zou hebben neergelegd dan verslagen van een psycholoog.

2.4. Ten slotte, waar verzoekers verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en de vier criteria die het EHRM heeft vooropgesteld dient erop te worden gewezen dat verzoekers zelf deze bepaling koppelen aan een verwijdering, terwijl de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, zodat deze grief niet dienstig wordt aangevoerd.

2.5. Waar verzoekers ter zitting nog een medisch attest neerleggen van hun huisarts, moet worden vastgesteld dat zij dit stuk niet voor de eerste keer kunnen inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden zijn voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.6. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS